

TABÁK ANDRÁS

Az én katedrálisom

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/38

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

**Fedélterv és tipográfia
JORDÁN GUSZTÁV**

© Tabák András

Letölthető:

Filléres dal

(Most megint csak verseket írok)

Most megint csak verseket írok,
merthogy most megint csak nagy a baj.
Úgy kapaszkodom verseimbe,
mint anyja kezébe a gyerek.

(Egy Duna-menti kertben)

Hogy életemben
mi, ami szép még?
S hogy mit szeretek?
Nos hát, például
elüldögélni
szál egymagamban
most itt e kertben
a déli napon,
a nyár derekán,
kizárva egész
napomból mára
a mocskot, a kint,
e szenny-világot,
bőröm égetni,
verejtékezni,
mint egy igásló
a bős hőségben,
mélán mélázni,
a Dunát nézni,
a parti füzeszt,

a fodrozatlan,
álmos víztükröt,
háborítatlan
langy nyugalomban
élvezni némán
a déli csöndnek
méhdönögéses,
izzó rezgését,
kábán hallgatni
a túlsó partról
idáig görgő
tompá harangszót,
megfogni közben
a mázas kancsót,
tölteni ím a
hús, bíbor borból,
s ráfirkantani
most a papírra
egy-két felöltő
kósza sort, rímet,
mondatot, képet, –
hunyt szemmel aztán
elheverészni
az árnyas fűben
s el-elbódulva,
félíg szenderegőn
terád gondolni
mind-mindeközben,
reád gondolni,
azon tűnődni
hol lehetsz mostan,
mit teszel éppen,
jól vagy-e, jól-e,
nincs-e baj újra,
reád gondolni
és megidézni
lépteid, arcod,
hajad, a szemed,
napsütött bőröd,
mozgékony kezed,
reád gondolni
újból és újból,
szünös-szűnetlen,
mindig és folyton,
folyton és egyre,
mindegyre csak rád.

Horány

(Ő meg én)

Mórát olvasva

Ő a kiskun nemzetbe született
Félegyházán a Daru utcában
Én itt születtem a Nagykörúton
a semmitlen semmibe csöppenve
Ő egészen halálos holtáig
– bús-büszkén vallotta – paraszt maradt
Én már egész halálos holtomig
nem tudom ki is vagyok igazán
És mégis egyek vagyunk mi ketten
közös bordában szöttek rokonok
Bánat megalázás ínség láttán
lázás-megrendülten megindulok
Törékeny lelkű örökké vesztés
szótlan szemérmes félszeg férfiak
Hetedíziglen megsebzett ősök
szelíd szomorú ivadécai
Kik csöndben fűzik a szót s ha sírnak
a könnyük mindig befele csorog

(1941)

Irénnek

Apád katona volt,
s mikor megszülettél,
dúlt már a háború.
Milyen megrázón szép,
hogyan neved „Béke” lett.

(Az én katedrálisom)

Katedrális ha egyszer én építenék,
nem konok erényből, szívós akarásból,
nem hűséges hitből, kemény kitartásból,
se csöndes örömből, teljesült álmokból,
se nem bőséges haragból s nem káromkodásból, –
de kudarcaimból építeném azt meg.

(53 után)

Őszömnek lassan vége
Nélküled dideregve
Húzó össze magamat
Telemre készülődöm

(Kocsmaszegletekben)

Kocsmaszegletekben meghúzódva csendben,
pancs bort iszogatva, verseket faragva
homokszemekként peregnek el napjaim.

(Filléres dal)

Filléres munkák,
krajcáros gondok,
garasos nyomorúság.

Már obulusra
vágyom a számba,
melyért átvisz a révész.

(Genezis)

A kárpótlásból születik meg az új középosztály,
semmi múltjáért dölyf-urasan kárpótolva magát
kikárpótolásával a kárpótlástalanoknak.

(B. utca)

Akik *ezt* akarták, s akarják ma is,
akik *ezt* tették, s teszik majd holnap is
velünk legutolsó évtizedében
e siralmas ezredvégnek, s akik mind
olyan természetesnek tekintik *ezt*,
akár egy Istentől eredő örök,
ősi törvényt, vagy a természet bármely
csapását: jégverést, földrengést, aszályt,
mi ellen kelni hasztalan botorság,
s akik úgy tüntetik fel *ezt* szemünkben,
mint az Európa-házhoz vivő utunk

szükséges hajtúkanyarját, amelyet
ha dicsérni nem is, köszönteni kell
üdvözlésünk föltétien jeleként, –
nos őket, kik *ezt* vallják, mondják s teszik,
őket nem látom-lelem sehol se most
a hosszú, néma sorban állva, állást,
segélyt vagy tanácsot várva a bűzös,
sötét és szűk folyosón e tél végi
esten a munkaközvetítőben itt.

(Mihasznaságom)

A kocsmában, ahol naponta írok,
mehúzva magamat törzs-zugolyomban,
megszoktak már, s elkönyveltek – gondolom –
még légynek se vétő, jámbor bolondnak,
aki órák hosszat mereng, és körmöl
kockás füzetébe; távozásomkor
azonban korhely-barátin megkérdik
mindig: „Aztán máma ment-e a munka?”
– és mi túrés-tagadás, jólesik ez.
„Munka” – mondják, akik kisiklott sorsuk
közepette is tudják, mi a munka,
s fölötlik a Központ nyegle ficsúrja,
az életre kapart dzsentrí kövület,
amint éppen azt puhatolja: vajon
milyen apja is három gyerekének,
ki a pénz szorgos csinálása helyett,
inkább munkanélküli segélyen teng,
s mihaszna firkálásra adja fejét?

(Confessio)

Most ránk esztendőig gyarmati sor vár
(magyarázta piásan kocsmájában
a zengve magasztalt bölcsész-közíró),
s lehet, hogy tíz évig is így döglődünk,
a nyomor meg ötmilliósra dagad,
de az örült marxi dajkamesénél
még egy balkáni tömegínség is jobb.

(Este)

Gubbasztok asztalomnál
s a napi hírek fölött
gyermekeim holnapján
töprengék

S a tompa lámpafényben
hirtelen megpillantok
az újságon egy sötét
könnyecseppet

(Pórusaimba ivódott)

Pórusaimba ivódott,
nyomasztó szomorúságom,
mely árad belőlem, látom,
mindenkit elriaszt tőlem, –
a szomorúkat legelőbb.

(Lehel tér)

A szemüveges, kicsi, törékeny öregasszony,
valaha elegáns, de már kopott kabátjában,
félszegen állt ott az aluljáróban, a lépcső
aljában, szólani restellt, csak két sovány kezét
nyújtotta némán, kérlelően előre; egyikben
egy kis kristályváza, a másikban két nipp volt.
Mintha anyám láttam volna, ő jutott eszembe:
a szemüveges, kicsi, törékeny öregasszony.

...ki tesz két fűszált keresztbe itt?!

(1840)

„A legnagyobb magyar”? – tudjuk, igen, hogy meghallván, nem indult meg, de fortyogott dühödt-epésen rajta („Mért emel olly magasra, hol nem tarthatom fel magam?”), úgy vélve – s talán jó okkal vélve úgy –, ez is csak a Szerkesztő cselvetése, fondorlat, halk gúny és hidegre tevés, – azzal dús szemöldjeit fölborzolta s elmerengett borongón, mélabúsan, szarkazmusát habár nem tagadva meg: – Mintha ma az volna nálunk a kérdés, ki magyarnak a nagy és ki a parány, s nem ez: ki tesz két fűszált keresztbe itt?!

(1848)

„Communita! S a trónra tót királyt akar!” – így süvöltött a kaputosok borától veszettre mámorosuk istenadta nép és vivátot kiáltott Nagy Károly úrra, s voksát is reá, a pap fiára adta, – ő pedig zárt arccal, sápadtan hallgatott, farkasszemet nézett a dühödt csürhével, és akkor talán még azt se bánta volna, hogyha vérét veszik, hogyha holtra verik, keserű megcsalódása akkora volt.

Másnap hazatérve az asztalához ült, s hozzáfogott, hogy *Az apostolt* megírja.

(Arany Segesvárra gondol)

Nem a halált kereste ott;
Rém sorsunktól hogy megmentse,
A halál kereste meg őt.

(Deák)

Habár a híres „Deáki tett”-et nagyra nem becsülöm, becsülöm ám a tartást, mikor remény híján is megmaradt híven eszméje mellett.

(1891)

Mikor az elveket már mindenki eladta,
mikor a hűséget már mindenki feladta,
az aggastyán Turinban ezt írta könyvében:
„Az elvhűség termő mag a jövő földében”.

Szerelmed híján

(Dilemma)

Eldöntennem mindmáig nem sikerült:
végre is hálás legyek neked, vagy sem?
Mert bármennyire fáj is a fiaskó,
melyet kiheverni aligha fogok,
ha „igen”-nel válaszolsz nekem *akkor*,
versírásra magam soha nem adom.

(Mondják, kik tudják)

Mondják, kik tudják, a járatosok:
szerelmi csalódás – múltó dolog.
Ki azonban szerelme kudarcát
mint emberi kudarcot élte meg,
azon sosem heged be már a seb.

(Szerelmed híján)

Szerelmed híján
nem vagyok immár a fia szüleimnek
Szerelmed híján

nem vagyok immár az apja gyermekeimnek
Szerelmed híján
nem vagyok immár a férje asszonyomnak
Szerelmed híján
nem vagyok immár a barátja barátainak
Szerelmed híján
nem vagyok immár az énje se énemnek
Szerelmed híján
nem vagyok immár – –

(El-elképzelődve)

El-elképzelődve
magányos magamban,
félálmban, ébren
én már olyan sokszor
feküdtem melletted,
s veritékes, igaz,
kínzó szerelemmel
olyan rengetegszer
szeretkeztem veled,
hogy a valóságban
a szeretkezésünk
már csupán csalódás
lehet. De ha tudnád,
hogy mennyire vágyom
én e csalódásra!

- Eressz be, mert tévelygek!
- Nem eresztelek.
- Eressz be, mert éhezek!
- Nem eresztelek.
- Eressz be, mert didergek!
- Nem eresztelek.
- Eressz be, mert kergetnek!
- Nem eresztelek.
- Eressz be, mert szeretlek!
- Nem eresztelek.
- Eressz be, mert elmegyek!
- Beeresztelek.

(Levél helyett)

Húsodra vágytam volna s bőröd érintésére hiszen tudod
Veritékedre könnyedre és nedveidre s illatodra meg csókod
ízére
Egy-egy meghitt gesztusra gyengéd szóra s meleg
pillantásra
Mely lelkedből lelkedzik és fényesül át
Hány és hány pornográf gondolat kínzott-kísértett éjente
Hány és hány szárnyas szerető szó rekedt meg bennem

[elsuttogatlan

Hány és hány becézés maradt vissza sóváran ujjaim
begyében
Hány és hány csókom nem érte szelíden mezítlen sebes
szívedet

Most már nem zajdulok csalódásomba csöndesültem
Most már megfáradt bennem a kín és a fájdalom
Most már mire se vágyom magam is megkövesedtem
Most már megannyi hőstett minden megélt napom

(Gyönyörű fejed meglátva)

Gyönyörű fejed meglátva
én mindig-újra meghatódom.
Miért kelt az igaz szépség
megilletődést az emberben?

(Emlékezés egy nyár déli kertre)

Szalmakalapodban
jársz-kelsz, teszel-veszel
virágaid között.
Én egy kövön ülve,
a lombok hőséből
elnézlek szóttalan.
Sose hittem volna,
hogy ilyen nagy öröm
a néma figyelem.

1989

(Aranyló szemedben titok)

Aranyló szemedben titok,
mély-mély, szomorú sejtelem.
Tudsz valamit, amit nem tud
a világon más senki sem.

(Nocturne)

D., a színész megvallotta:
éjjel, ha aludni nem tud,
mindig Istennel beszélget.
Én teveled.

(A mágikus 34)

Aznap este, műtéted napján
leparkoltam a kórház előtt.
És pontosan *harmincnégy* percig
néztem a fénylő ablakokat.
Babonás vagyok.

(Zivatar után)

Csak úgy elábrándozva
elgondoltam magamban,
hogy milyen szép is volna,
ha vállunk összeérne,
s fejünk egymásnak vetve,
derekad átölelve
az alkonyi vízparton
itt ülnénk most a gáton,
a fűzillatu csöndben,
a szivárványt figyelve
az áradt Duna fölött.

Horány

(Tizennyolc hónap)

E teljesületlen,
kínzó-boldogságos,
megkésett szenvedély
már elkísér, tudom,
éltem míg csak élem
az álom s ébrenlét
sejtelmes, törékeny,
elrajzolt gránicán.

(Hogy szerelmét az ember...)

Hogy szerelmét az ember felruházná
mindennel, ami csak szép, ami vonzó?
Magad se hinnéd, hány hibádat tudom.
Hisz az egészben ez a legpokolibb.

(Születésnapodon éjszaka)

Megünnepeltelek

szobámba húzódva
egy szál gyertyát gyújtva
magamra maradva
magammal koccintva
köszöntőt mormolva
csöndben rád gondolva
arcod szemed látva
végig reád vágyva
s reménykedve: hátha
míg a gyertya lángja
utolsót lobbanva
éppen virradatra
kihunyt elhamvadva

Így ünnepeltelek

(Szomorgó)

Elválni közös
asztalunktól,
ágyunktól
– szomorú dolog.

Közel se jutni
asztalodhoz,
ágyadhoz
– az még szomorúbb.

Mi más maradna
már számomra:
csak magány
– a legszomorúbb.

(Andaxin)

Hat Andaxint vettem be este,
hadd aludjam egyszer már mélyen.
És mit értem el ezzel ugyan?
Veled álmodtam át az éjem.

(Tenyerembe kalapált szeg)

Tenyerembe kalapált szeg,
nyitott seb, égő kín, csurom vér
e nem múló-csituló szerelem
s ama hét, soha nem hegedő,
halhatatlan krisztusi jegy.

(Év végi vallomás)

Mikor a hiányod, úgy lehet,
már végképp elviselhetetlen,
mikor az arcodat, úgy érzem,
már hajszálnyit feledni kezdem,
hol egy szurtos, szűk utca hosszán,
hol egy madárszaros kis téren,
hol egy forgalmas, esti boltban
a vevők közt elvegyülten,
hol meg egy zsúfolt villamoson
vagy egy vidéki temetőben
– a láthatatlanság magamra
öltött, hú varázsköpenyében –,
hogy rád egy pillantást vethessek:
megleplek orvul, észrevétlen.

(Elolvasván hát mégis...)

Elolvasván hát mégis verskötetem,
amely rólad szól és téged idéz meg,
annyit mondtál csupán a kagylóba: „jó!”

Akaratlanul elméláztam azon,
tavaly magamat ha itt elemésztem,
szintilyen kurtán mondottad volna: „ó!”

Hédervár, 1991

(Alkotóház)

Kinn a szél sziszegése
Benn a szív szorongása
Fönt egy nő ki szóttest sző
Alant halk hegedűszó

S távol egy rideg retesz
Mely kizár és kirekeszt

(Tölgy az őszi parkban)

Hervadásnak indultál,
a legutóbb vettem először észre,
hervadásnak, mint e tölgy
a parkban itt, épp szemben ablakommal.

Hervad, hullajtja lombját,
s bár alatt avart terít már a télre,
büszke, szép koronája
hogy ontja dús aranyát még az ősznek!

Naponta megcsodálom,
hiszen téged csodállak egyre benne;
akár ezé a tölgyé,
az őszöd oly szívszorítón gyönyörű.

Hédervár, 1991

(Hogy félrevonultam)

Hogy félrevonultam
magamba húzódva,
s már nemhogy keresném,
de épp kerülöm a
találkozást veled,
csalódott-keserűn
egyedül maradva,
azt érzem naponta,
nélküled mindegyre
csak kevesebb leszek.

(Itt írtam...)

Itt írtam tavaly versemben
Rólad amikor lemondok
Enmagamról is lemondtam
Nos – lemondtam rólad immár

Hédervár, 1991.

(Két évem telt el úgy)

Két évem telt el úgy,
hogy nem volt olyan órák, napom,
mikor ne rád gondoltam volna.
Két *ilyen* évet szeretnék most:
úgy múljanak el órák, napok,
hogy eszembe se juss!

(Ahogyan fakul verseim színe)

Ahogyan fakul verseim színe,
ahogyan fárad és fásul a hang,
ahogyan magamba komorodva
morzsolom-fosztom a napjaimat,
úgy települ-növekszik legbennem
egy fénye-nincs, kietlen, úrhideg
világ: holdbéli holt táj, kővilág.

(Dorgatórium)

Ó, istenem, a fölháborodásod!
(A kagyló membránja is belegerjedt.)
Még hogy tudakozódni mertem utánad.
Mit képzelek?! Honnan vettem a merszet?!
Honnan, is – valóban. Megoperáltak,
s – mily bűn! – tudni akartam, megvagy-e még.

(Könyvhét, Vörösmarty tér)

Amint a sátraknál a könyveket
nézegetted hosszan s kandi-mohón,
fénylő szemmel, magadat feledve,
én mindegyre téged figyeltelek
gyönyörködve. Sütött a nap, zene
szólt. Szép volt a délelőtt.
Úgy döntöttem, nem szólítalak meg.

***(Janus Pannonius három sóhaja
meghódíthatatlan szerelméhez, a ferrarai
Lihera Guarinához)***

I.

Sóhaja fátumáról

Atyád mesterem volt,
férjed jó cimborám,
nászodat megzengtem,
szeretem fiaid.
A sors mérte rám, hogy
épp beléd szeressek?

II.

Sóhaja melankóliájától tiportan

Két duzzadó, hatalmas kebled
ha illatozva rám borulna,
míg közben dús asszonytesteddel
rajtam végigomolva, rudam
kútmély, sötét öledbe vennéd,
avagy ha nagy, kemény farodnak
félgömbjei közé kerülve,

kelyhedbe hátulról döfném be
tagom, tudom, életre kelne
menten holt lelkem s öntudatom.

III.

Sóhaja betegágyán, menekülése közben

Liberám, deli, szép kezű hölgy
Mig a testem a sírba nem száll
Nekem kései, bús menedék
Valahányszor is gondolok rád

(Cristoforo)

Tudom, hogy neki is volt egy nagy szerelme
Tudom, ő is csak egy kurta „nem”-et kapott
Tudom, neki is merő kín lett a része
Embert s társat kerülni ő is megtanult
S tudom, sorsára azután úgy tekintett
Hogy aligha ér az már egy lyukas garast
S benne is fölötlött: magát elmészti
Neki se jutott többé béke, nyugovás

No de – ő nekivágott az Óceánnak

Hídnak kell most lenni

(Az égett homlokúnak)

Amit elvégeztél, bátyuska,
nem egészen két év alatt,
az egy egész ádáz világnak
hetven évig nem sikerült.
A jutalmad vajon mi lészen?

Nobel-díj? Bankbetét? Kötél?

1990. I. 29.

(Történelem)

Hogy Sztálin és Hitler egy lett volna?
Az ám! Ahogy a tűz a vízzel egy!

(Hogy la)

Hogyha – sóhajtott Goethe keserűn –
nem volna oly nehéz gondolkodni!

(Böll)

Én megsejtettem, mi lesz a vége.
Míg „über alles”, itt nem lesz béke.

(Jaj-vers T. D.-nek)

A Koppar Koldus olvasásakor

Jaj Dezső olvasva-fejtegetve
délutánonként este könyvedet
mi minden eszembe nem jut közben
s mi minden jaj föl nem ötlük-ködlük
legbelül elrongyolt bugyraimban
az én „mongol titkos történetem”
és jaj az én üvegdiák-éltem
mit esztendőkön át éltem éltem
s jaj az én nem múló sóvár vágyam
hasztalan epedésem valami
más után tán egy másik sors után
egy földközelibb után köznapibb
után egy rég elszalasztott után
valahol kint a világ peremén
és az én örök külön-ösvényem
gerilla-csapám melyet haragzöld
indás fojtó dzsungelembe vágtam
de amelyről már jaj tudva tudom

hogy nem vezet el többé sehová
 és bizony lelki fülemben csendül
 még a habókos habogásod is
 csak nemrég jött leveledből amint
 szorongva figyelted megtett lovad
 Asklépios finisét Hamburgban
 „Tabák segíts!” és lám a kakasos
 paripa megnyerte nagy fölényrel
 mely egyetlen sikerem időtlen
 idők számolatlan évek óta
 s jaj mi minden tolul még agyamba
 önbecsmérlő kampós indulattal
 horgas haraggal kornyadt bánattal
 csalódásokkal vereségekkel
 kudarcainnak epe-ízével
 ahogy most mondogatom magamban
 mormolva álombéli mámortelt
 gyönyörű soraid melyek mintha
 nem is írva de zengve-dalolva
 születtek volna a lét határán
*Innen azért egyelőre nem illek az égi mezőbe;
 romlani kell, ki jav nini... De kell-e a télre*

[a hol-mi?

Mindenszentek, Szpérót kérdelem: amúgy ...

[az... a vég volt?

mert hiszen oly végtelen védtelen
 jaj most az ember s olyan egyedül
 oly vad- s vakmagában ámolyog itt
 tétován nyüglődő nyugtalanul
 zavart békétlen furcsa bogárként
 s annyira vázlatos minden tette
 emléke sora és gondolata
 hogy annál skiccesebb jaj csak maga
 az élete sorsa lehet amely
 nincs is már talán mely csak volt csupán
volt emígy jaj visszavonhatatlan
 no meg az ebek harmincadjára
 került hit a félrelökött eszme
 mely pusztán becsület dolga ma már
 csak egyszemélyes játszma magánügy
 s jaj a rokantra tiport önérzet
 s jaj a vergődő roncsolt lélek
 s jaj a szív holt bazaltkrátere
 s a szerelemtelen kőszívtag
 s az áhított mentsvár délibábja
 mert hisz szerelmem szerelme híján
 vagyok-e más mint tört szárnyú madár
 vagyok-e más mint kiégett magtár
 avagy ledőlt torony ahonnét már
 nem nyílik kilátás beomlott kút
 fölperzselt vidék üszkös tartomány

pestistől pusztult város amelyben
 minden hajlék megannyi szarkofág
 vagyok-e más mint elapadt forrás
 kiszáradt patak letarolt erdő
 aszályvert tábla sáskajárt mező
 elárult tavasz megcsúfolt remény
 vesztett illúzió kihúnyó Nap
 mely fényt meleget nem ad soha már
 szerelmem híján ez vagyok immár
 holott éppen mert óvó burokban
 élni többé sehogysem akartam
 azért kellett volna a szerelem
 óvó burka de lekéstem róla
 lekéstem jaj mint megannyi-annyi
 egyebekről volt-múlt életemben
 s tudom ma már Na-Conxypánba is
 késő jaj túl késő útra kelnem
 hiszen öregszem s érzem a vesztem
 s most hol melegedjem hol keressem
 a jövő szunnyadó parazsát a
 szikrát melyből a tűz csiholódik
 és hol a tűz csiholóit kiket
 szertenézve nem látok jaj sehol
 Ekkép tántorog hát itt az ember
 szétcincált meztelen idegekkel
 némuló dalként dermedő szóként
 kietlen-lecsupaszítva kopár
 koldusként kifosztva-megcsúfolva
 hívatlan idegenként kivetve
 világunk margójára szorítva
 merő széljegyzeteként e kornak
 hol világtalant rég vak vezet s hol
 életre kelt a boschi Szörnyeteg
 s hol ki szól csak *de profundis* szólhat
 csak mélyből kiálthat de jaj kinek
 időnk meg oly véges oly szűkmarkún
 mérve kimért hacsak nem méretett
 ki máris hogy ki lehetne ugyan
 a tudója van-e még esélyünk
 választásra módunk változásra
 kitörésre és láng-lobbantásra
 akár romlásra kijavulásra
 s hogy akad-e még jaj bármi remény

S Szpéró válasza, mondd, mi volt: az volt...

[a vég ... amúgy?

(Kicsúszott a múltkor a számon)

Kicsúszott a múltkor a számon:
„Nem félek többé semmitől én!”
De igen. A tébolytól igen.

(Idegosztály '71)

Roppant kínos volt az
(ma már mért tagadnám?),
mikor éj évadján,
őszén hetvenegynek
kockás pizsamámban
elmentem világgá
az Elek utcából
a Móricz körtérre, –
s azért csak odáig,
mert ott kaptam észbe,
hogy a buszbérletem
otthon hagytam, sajna.
Tervem így ment füstbe.
S a posztos rendőrnek,
kinek fel se tűntem,
potyautasságom
vétkén elborzadva,
azon helyt ízibe
magamat föladtam.

(Irigység)

Dobos Éva versére

Te átutazgatsz Apátiából
Letargiába – és onnan vissza.
Ez legalább kis változatosság.
Az én utazásom tudod-e, mi?
Ki se mozdulok Depresszióból.

(Alagút-dal)

Ennek az alagútnak,
amelyben bandukolok,
nincs pislá fény a végén.

Azért nem látszik ennek

az alagútnak a vége,
mivel ez – zsákalagút.

(Ez most már)

Ez most már csak kínlódás
Kapálódzás az ingoványbán
Egy ablaktalan bezárt szoba
Ahol a villanyt lekapcsolták

(Dunnyogás)

A siker, e csalfa, dögös kis szajha
nekem bezzeg sosem riszálta magát.
Igaz, hogy én is kitértem előle
a standját rendre messzire kerülve, –
szemrehányást tenni hát semmi okom.

(Sándor Kálmán)

Hányszor hajtogatta, recsegte,
pipáját szortyogtatva közben,
járkálhatunk akármi görbén,
de beszédünk egyenes legyen!

(Abdán)

Talán nem is a kivégzés volt
a legszörnyűbb számára akkor
(készült már rá egy évtizede),
hanem a kétség: mit zsebe rejt,
a verseivel telt, szerb irka
megkerül-e majd még valaha.

(Költő nagybátyámra)

Fölrúgtad még ifjan saruidat a Parnasszusra.

De csak saruidat. Te itt maradtál. Egy tömegsírban.

(Közbevetőleg)

Az én bátorságom
vajon bátorság-e?
Ki már semmit se vár,
ugyan nagy merész az!
De hát bátorság ez?

(Most, hogy a klozettek...)

Most, hogy a klozettek megint bugyogva fornak,
a nagy igazságosztást mint is üssük nyélbe ugyan,
talán népszavazásnak kellene döntenie,
kinek a jussa kötél, s kié csak puszkagolyó.

(Hírmagyarázat)

Azok nyolcán lépre mentek,
és elbukott csúful puccsuk,
rászedetvén mindazoktól,
kik álnokul ösztönözve
épp efféle balga puccsra
áhítoztak már epedve,
hogy most amúgy jó orosz mód
– mire vágynak vágyadozva
megnyissanak egy sötét kort.

1991. VII. 23.

(Nekrológ)

Aznap mikor
a Reuter hírül adta
hogy a cári dinasztia feje
Alekszej régens Londonban
nagyherceggé emelte s erről értesítette
az orosz kedvencet Jelcint
szomorún beláttam: e világban

szatírárt írni többé
nem lehetséges

(Körözölével)

1991. november

A cseh parlament minap
hozott határozata
értelmében
mely
a kommunista elvek
terjesztését
köztörvényes bűncselekménynek
minősíti
azonnali hatállyal
visszamenőleges
körözést rendelünk el
Jaroslav Hašek író
Jiří Wolker költő
Egon Erwin Kisch író
Konstantin Biebl költő
Marié Majerová író
Stanislav Kostka Neumann költő
Iván Olbracht író
Vítězslav Nezval költő
Zdeněk Nejedlý esztéta
Josef Hóra költő
Marié Pujmanová író
František Halas költő
Emil František Burián rendező
Vilém Závada költő
Vladislav Vančura író
Jaroslav Seifert költő
és
Julius Fučík író
ellen
mivel egész életük folyamán
vagy
életük bizonyos szakaiban
a
fentiekben ismertetett
bűncselekmény
előre megfontolt szándékú és tudatos
elkövetésével
alaposan gyanúsíthatlak

Kmf
Rendőr-főkapitányság

(Délutáni küldemény)

„Már Neked Is Ácsoljuk!”
– biztosít a levélke,
s könnyeden odavetve
alul a rajz: a bitó.
Csodálkozom. Hát gondol
azért még valaki rám?

(Újsághír)

„Zárt kert létesül pártállami emlékműveknek.”

Szobor-gettó

(Ungarn)

„Ungarn: Kanaszen und Jogaszen”
– ekképpen gúnyolta az ánti-világban,
a deáki korban a német a magyart.
Azóta lefolyt századnyi víz a Dunán,
Im a legfrissebb német nézet a *Bild*ben:
„Ungarn: Jogaszen und Kanaszen”.

Bécs, 1991. november

(Egy múzeumigazgatóra)

Borzalmas végzet lehet
nap nap után hazudni,
szellemeket idézni,
csak a régmúltban élni,
s közben tényleg elhinni,
hogy a jelen a régmúlt,
hogy a szellemek élnek,
és a hazugság – igaz.

(Egy sámánra)

Lőpora már
nincs régóta,
mind ellőtte,
elsütötte
bősz-merészen,
vátesszéppen
táltos-mémen
agyarkodva
magyarkodva.
Véletlen-e,
hogy úgy híjják,
úgy szólítják,
csakúgy, akár
ama hírest,
ama nevest,
ama kajlát,
nagyidai
cigányvajdát?

(Glossza)

Miközben szentséges látogatásod
félmilliárdba kerül,
egy nyitott gerinccel született kislány
külhoni műtétjére
úgy kell összekoldulni félmilliót.
Erről, Helytartó, tudsz-e?

1991. VIII. 18.

(Apálykor)

Az igazság persze oszthatatlan,
ám az igazságnak is van perce.
A rosszkor kimondott igazság
az igazmondóra hull vissza.

(Békétlen bor dal)

Sokat iszom

Attól hízom
Haj haj haj
Ha nem innék
Nem is híznék
Haj haj haj
Azért iszom
Azért hízom
Haj haj haj
Hogy feledjem
Az életem
Mért is élem
Ily békétlen
Jaj jaj jaj

(Öntépéssel)

Öntépéssel, magam-gyötréssel,
önkétellyel, magam-sebzéssel
múlatom napjaim hétre hét.
Legvégül hát az ember mindig,
mindig csak maga ellen fordul?

(Melancholia chronica)

Búskomorságból búskomorságba esve,
megannyi mély verembe napjaim során,
idegzetem, érzem, már nem munkaeszköz,
de magamra szegzett, megtöltött fegyvercső.

(Magyarázat)

Nem arról van szó,
hogy nem akarom
a járt utat a
járatlanért elhagyni.

Ellenkezőleg:
járatlan útról
térülni vissza
a jártra nem akarok.

(Álom)

Gabinak

Kettőnkkel álmodtam az éjjel

Egy sziklát görgettünk izzadtan
Hegynek föl, bércnek föl innentől
Lentről, az Alvilágból s közben
Bőszen vitáztunk Sziszüphoszról
Bűnös volt-é, avagy ártatlan

(Hídnak kell most lenni)

Hídnak kell most lenni
Hídnak két part között
Hídnak korhadozva
Hídnak roskadozva
Megroggyantan bárha
Hogy a gondolatot
Most a semmi fölött
Átívelve vigyük
A tegnapelőttből
A holnaputánba

1991. február – 1992. augusztus

Készült 500 példányban

**Ez a
52
példány**

**ISBN 963 400 936 0
ISSN 0566 – 4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Simor András

920401 Tótfalusi Tannyomda, Budapest

Felelős vezető Nagy Lajos igazgató

Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat
Megvásárolható az V. Honvéd utca 5., V. Mérleg utca 6.,
VI. Andrásy út 16., VI. Andrásy út 45., VII. Rákóczi út 14-16.,
XIII. Szent István krt. 26., XIII. Váci út 19. szám alatti
budapesti könyvesboltokban
